

sagde, at Søren havde slet ikke mere end tre Dage at leve i, saa Familien fik natyrlig travlt baade med at skifte og skrive Redelighed og kalke i Storstuen til Begravelsen, ja, jeg tror saagar, de bestilte Ligkisten med — og tre Dage efter gik Søren igen i sin vante Dont med Piben i sin Mund og gaar saadan endnu den Dag i Dag, skønt han vel er nær de halvfems. Hvad siger du saa til den Historie? . . . Nej, det var saamænd ønskeligt, om de go'e Doktormennesker vilde være mindre storpaaendes og lade Vorherre raade over Liv og Død, saa var der kanske mange Steder ikke saa megen Bedrøvelighed.“

„Ja, det er sandt! Det var netop mine Ord!“ sagde Emanuel, der gik frem og tilbage over Gulvet med Hænderne paa Ryggen.

„Jeg for min Del kan nu aldrig komme bort fra den Mening, at man mangan Gang hellere skulde holde sig til de gamle, gode Husraad end til denne megen ny Doktoreren med Mediciner og alt det forgiftede Stads, som fordærver saa mangens Helsen . . . Jeg tog da ogsaa i Skyndingen lidt Dulmete med mig og lidt Engelskøn; jeg kunde jo aldrig vide, hvad der stod paa. Saa sprang jeg ogsaa inden for hos Maren Nilen og fik lidt Orme-fedt . . . det er saa dejligt for Boldenskab . . .“